

Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΙΑ ΩΣ «ΑΤΡΑΠΟΣ» ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ε'

του πρωτοπρεσβυτέρου ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΣΟΥΡΟΥ

Δρος Θεολογίας,

Γραμματέως της Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

Μελετώντας τούς τρόπους δραστηριότητος τῶν νεοειδωλολατρικῶν - ἀρχαιολατρικῶν ομάδων πρέπει νά ἐπισημάνουμε δύο ἀκόμη χαρακτηριστικά: Ἄφ' ἑνός μὲν, τὴν προσπάθειά των νά ἐρμηνεύσουν ἀποκρυφιστικά ἢ νά ἐκλάβουν συμβολικά τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Νά παρουσιάσουν δηλαδή, ταύτιση τάχα θέσεων καὶ συμβόλων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας, ὡς πρὸς τὴν θεώρηση τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄφ' ἑτέρου, νά προβάλουν συγκριτικὰ τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν προσώπων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ τὰ δύο εἶναι κοινὰ χαρακτηριστικά ὄλων τῶν συγχρόνων παραθρησκειακῶν ομάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Στὸ νεοειδωλολατρικό περιοδικό «Δίαυλος» σέ ἀρθρο μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Θεὸς πῦρ ἀναλίσκων ἐστὶ...» ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νά «ἀποσυμβολίσει» τίς «γλῶσσες πυρός τῆς Πεντηκοστῆς» τὴν «φλεγόμενη δάτο» κ.ά. παραβάλλοντάς τα μὲ τὴν «Μία Φλόγα» τὴν «θεϊκὴ πύρινη φλόγα» τὸν «συμπαντικὸ νοῦ», τὸν Προμηθεά Δεσμώτη κ.ο.κ. (τ.1, 1994, σ.27).

Ἐπιστολογράφος, πού δηλώνει Ὁρθόδοξος Χριστιανός, διαμαρτύρεται «γιά τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων ὡς εἰδωλολατρῶν» καὶ παραλληλίζει τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα μὲ τίς εἰκόνες, τούς ἀγγέλους μὲ τίς «θεϊκὲς δυνάμεις» πού εἶχε δίπλα του ὁ Δίας, τὸν δὲ Ἅγιο Νικόλαο μὲ τὸν Ποσειδῶνα. (Στόχος 21/3/91. Ἄρθρο: Δέν ἦσαν εἰδωλολάτρες οἱ Πρόγονοί μας πού ἔβαλαν τίς ρίζες τοῦ Χριστιανισμοῦ).

Ἡ «Ὁμάδα Ε» ὑποστηρίζει ὅτι «Μὲ μιά μαγικὴ συνταγή, θεϊκὴ θά ἔλεγα, στοὺς κόλπους τῆς ΕΨΙ-ΛΟΝ, συνεδρέθησαν καὶ συναγωνίζονται Ἕλλημιστές Χριστιανοὶ πού ἔχουν ἀσπαστεῖ τὰ ὑψηλά ἠθικά μὴνύματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Ἕλλημιστές Δωδεκαθεϊστές, ἐκφραστὲς τῶν ὑψηλῶν φιλοσοφικῶν νοημάτων, πού γέννησαν οἱ πρόγονοί μας. Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο, αὐτὸ πού λέγεται, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Παγκόσμιας Ἐταιρίας τῶν Ἑλλήνων» εἶναι ἰσάξιος τοῦ Ἀπολλώνιου

Τυανέα... ποιὸς ξέρει. Ἴσως ἦρθε μετὰ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια νά κάνει πραγματικότητα τὰ ὄνειρα τῆς μεγάλης φυλῆς ἀλλὰ καὶ τούς ἐφιάλτες τῶν ἐχθρῶν της. «Ἐκάς, ἐκάς, ἐστὲ δέβηλοι!» (Περιοδικό GO, 19/8/97, σ.29)

Σὲ ἀρθρο τοῦ περιοδικοῦ «Τότε» ὁ συγγραφέας ἐπιχειρεῖ νά ταύτιση, ὄχι μόνον τὸ τελετουργικὸ τῆς χριστιανικῆς λειτουργίας μὲ τίς ἀρχαιοειδωλολατρικὲς τελετὲς ἀλλὰ καὶ νά παρομοιάση τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκον ὡς τὴν «διαίωνα μητέρα» καὶ τὴν «αἰώνια γυναικεία μορφή τῆς ἀναπαραγωγῆς». Καὶ προσθέτει:

«Ὁ τελετουργικὸς καὶ μυστηριακὸς χαρακτήρας τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς λειτουργίας, μαζί μὲ τὸ μέλος καὶ τὴν ὑμνωδία, τὴν ἱερατικὴ ἀμφίεση, τὰ ἀφιερῶματα καὶ τὸ ἐορτολόγιο ἀποτελοῦν τὴν θρησκευτικὴ ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ ἀρχαίου τυπικοῦ. Ἀκόμη καὶ ὁ τόπος ἀνεγέρσεως τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ναῶν εἶναι ἐπιλεγμένους μὲ τὰ ἴδια φυσιολατρικὰ κριτήρια. Ἀμφότεροι ἔχουν κτιστεῖ καὶ κτίζονται σὲ τοποθεσίαι ἀπαράμιλλου φυσικοῦ κάλλους καὶ τοπίου, πού αὐτόματα ὠθοῦν τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα πρὸς τὰ ὕψη τῆς ὑπέρβασης». (Περιοδικό «Τότε», Σπ. Νόνικα: Στὴν Ὁρθοδοξία διασώζονται πανάρχαιες Ἑλληνικὲς Θρησκευτικὲς παραδόσεις, τ. 48/1994, σ.32-33).

Δηλαδή, ὁ συγγραφέας δέν περιορίζεται ἀπλῶς στὴν ἀποδοχὴ μιᾶς μεταφορᾶς παραδοσιακῶν στοιχείων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ στὴν νέα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, πού θά ἦταν μιά συνθετικὴ καὶ ὄχι ἀντιθετικὴ συμπεριφορὰ τῆς μιᾶς παραδόσεως πρὸς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ ὀδηγεῖται σὲ μιά συγκρητιστικὴ προσπάθεια καὶ ταύτιση, ἐπιδιώκοντας νά συμβιάση τὰ ἀσυμβίβαστα. Γι' αὐτὸ καὶ καταλήγει ὅτι «πίσω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία κρύβεται καὶ συνεχίζεται ζωσα ἢ διαίωνα θρησκεία τῆς Φυσιο-λατρίας τῶν Ἑλλήνων πού πάντα θέλουν θηλυκοῦ γένους τὸν Θεὸ τους»

Ἐς δοῦμε, ὅμως, τὴν ἄλλη μορφή τῆς νεοειδωλολατρικῆς προπαγάνδας, πού ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ φαι-

δροῦ καί συγχρόνως τοῦ παράδοξου: Ὑπάρχουν νεοειδωλολάτρεις, οἱ ὁποῖοι δέν ἀρνοῦνται τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλά ὑποστηρίζουν ὅτι τόν πιστεύουν καί τόν λατρεύουν, βεβαίως μαζί καί ἴσα μέ τούς δώδεκα θεούς τοῦ Ὀλύμπου.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ πλειοψηφία τῶν ειδωλολατρικῶν ὁμάδων καταφέρεται δριμύτατα κατά τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο ἔνεκα τῆς ἐβραϊκῆς αὐτοῦ καταγωγῆς. Ἡ σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ «Διπετές» χαρακτηρίζει τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς «σημιτικῆς κατασκευῆς Δικτατορῖσκο τ' Οὐρανοῦ» (4/1993, σελ.6). Ἄλλο ἔντυπο σέ ἄρθρο ὑπό τόν τίτλο: «Ἡ Παλαιά Διαθήκη ὡς "συρραφή" στοιχείων ἀπό θρύλους ἄλλων λαῶν», γράφει: «Σύ ὁ περήφανος Ἕλληνας, γιατί νά μοῦ τρίξεις τά δόντια ὅταν τολμήσω νά σοῦ πῶ πῶς ὁ Ἰησοῦς, ἀποτελεῖ τήν πιό τραγική μορφή ειδωλολατρείας, ἀφοῦ, ὄντας ἄνθρωπος κατέληξε νά λατρεύεται ὡς Θεός; Τό ξέρεις πῶς ὅλες οἱ λεγόμενες προφητεῖες, πού ἡ Καινή Διαθήκη ταιριάζει στό πρόσωπό του, εἶναι πέρα γιά πέρα κατασκευασμένες;» (Ε. Ἀταβύριος, Εἰς Μεγαρικό Τύπο, 1.10.1995).

Στήν ἐφημερίδα «Ἑλληνική Ἀγωγή» σέ κύριο ἄρθρο, μέ τίτλο «Ἀρχαῖα Ἑλληνικά Μυστήρια» ὁ συντάκτης προβαίνει σέ μία ἀνευ προηγουμένου συγκρητιστική προσπάθεια καί διερωτᾶται, ἂν θυσίαστηκαν ἀδίκῃ «οἱ ἱεροουργοί τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ μεγάλοι ἱεροφάντες τῶν θρησκειῶν τοῦ ἀνθρώπου ὅπως "ὁ Ζαγρεύς Διόνυσος", ὁ Ἄριος Ράμα, ὁ Ἰνδός Κρίσνα, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Αἰγύπτιος Ὅσιρις, ὁ Ἰησοῦς...» (ἀρ.φυλ. 4/1996). Καί σέ ἄλλο κείμενο τῆς ἴδιας ἐφημερίδας ὁ συντάκτης μιᾶς ὁμιλίας θεωρεῖ ὅτι «Τήν διδασκαλία τῶν (ἀρχαίων) μυστηρίων ἀκολούθησαν - καί ἐνίσχυσαν ἢ διέδωσαν ἀκόμη περισσότερο - οἱ Πλατωνικοί, οἱ Νεοπλατωνικοί, οἱ Μαθητές, Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελιστές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως βεβαιώνουν ὁ Θεοδώρητος, ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεῦς, ὁ Ὀριγένης, ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, ἀκόμη καί ὁ Αὐγουστίνος, πού συγκρίνοντας τά δόγματα τοῦ Πλάτωνος μέ τά Χριστιανικά δέν βρήκε διαφορές» (αὐτόθι, σελ.8).

Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δηλώνουν: «Δέν εἶμαι διατεθειμένος νά λατρέψω τούς ἀρχαίους θεούς. Παραμένω χριστιανός μέ ἕναν ἐντελῶς δικό μου τρόπο, ξεριζώνοντας ὅτιδήποτε τό ἐβραϊκό. Παρ' ὅλα αὐτά, ἂν μπορούσα, καί βέβαια θά παντρευόμουν μέ τό ὀρθικό τελετουργικό, ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος ὁ καθηγητής καί κόντεψαν νά τόν

φᾶνε» (Ι. Θεοδόσης, ἐπιστολή στό Διπετές, 4/1993, σελ.6)

Τά πιό παράδοξα ὅμως καί συνάμα φαιδρά γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διαβάζουμε σέ ἀθηναϊκό περιοδικό εὐρείας κυκλοφορίας, σέ ἄρθρο ὑπό τόν τίτλο «Οἱ θεοί τοῦ Ὀλύμπου προπομποί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»: «Οἱ πιστοί τῆς δωδεκαθεΐας στήν Ἑλλάδα, χωρίζονται σέ δύο βασικές κατηγορίες. Εἶναι ἐκεῖνοι πού πιστεύουν στούς Δώδεκα θεούς τοῦ Ὀλύμπου καί πού δέν ἀναγνωρίζουν τόν Ἰησοῦ ὡς Θεό καί ἐκεῖνοι, πού εἶναι καί οἱ περισσότεροι, πού εἶναι μέν Ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἀλλά μέ τή διαφορά ὅτι δέν πιστεύουν καί δέν δέχονται οὔτε κἀν ὡς μῦθο (:) τήν Παλαιά Διαθήκη» (Οἰκογενειακός Θησαυρός, 6.5.97).

Κι ἄλλα ἀκόμη, ἐξ ἴσου ἀνιστόρητα καταγράφει ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου ὡς θέσεις ἑλληνικῶν νεοπαγανιστικῶν ὁμάδων. Ὅτι ὁ δωμός «τῶ ἀγνώστῳ Θεῷ» ἦταν ἀφιερωμένος στόν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἦταν Ἰουδαῖος, ἀλλά Ἑσσαῖος, ὅτι εἶχε ἑλληνική παιδεία καί ἦταν μύστης τῆς ἑλληνικῆς Θεοσοφίας, γι' αὐτό οἱ Ἕλληνες τόν ἀκολούθησαν καί τόν ἐδόξασαν. Ἔτσι πολλοί Δωδεκαθεϊστές στήν Ἑλλάδα τιμοῦν καί τούς ἀρχαίους θεούς καί τόν Χριστόν, βεβαίως ὅπως αὐτοί τόν ἀντιλαμβάνονται (Πρόβλ. καί GO, 30.9.97, «Ἐψιλον» σελ. 15).

Ἔτσι λοιπόν συναντᾶμε καί τόν ἐξωφρενικό ὄρο «χριστιανοί δωδεκαθεϊστές», οἱ ὁποῖοι «δοξάζουν τούς θεούς καί τόν Χριστό ὅπως αὐτοί ἀντιλαμβάνονται» (αὐτόθι). Δέν διστάζουν δέ νά συνδέουν αὐτόν τόν παραλογοισμό τους καί μέ τό γεγονός τῆς συναντήσεως τῶν Ἑλλήνων μέ τόν Κύριο καί νά ἐφαρμόζουν κατά βούληση τούς λόγους Του ὅτι «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. Ιβ'23). Θά ἔλεγα ὅτι εἶναι συνεπέστεροι τουλάχιστον ἐκεῖνοι πού ἀπορρίπτουν ὀλοτελῶς τόν Χριστιανισμό καί τόν Ἰησοῦ Χριστό, μιά καί οὐδεμία σχέση μπορεῖ νά ὑπάρξη μεταξύ Ἀληθείας καί πλάνης «φωτί πρὸς σκότος ἢ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελιάλ» (Β' Κορ. στ'14).

Οἱ ἀρχαιολάτρεις αὐτοί προαναγγέλλουν, τέλος, ὅτι θά κυκλοφορήσουν μιά «ἐπίσημη» συλλογή ἀγαλματιδίων καί παραστάσεων τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου σέ διαστάσεις κατάλληλες γιά νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενα λατρείας καί ὄχι γιά τουριστικά σουβενίρ, ἐπί τῆ βάσει τῆς «χρυσῆς τομῆς» (Οἰκογενειακός Θησαυρός, 6.5.97).

(Συνεχίζεται)